

Det ligger en afgrund mellan Runebergs första och andra diktsamling. Den första är ännu i mångt och mycket sökande och omogen och i formens fasthet låter den icke jämföra sig med den andra. Beror manne icke den senare diktsamlingens större fulländning på ett fördjupadt studium af Goethe? Visserligen visar det sig icke i ett direkt imiterande af honom, långt därifrån, Runeberg är här fullt själfständig, men det finnes flere dikter som äro Goetheartade till motiv och uppfattning och genom det exakta, kortfattade, äktlyriska återgifvandet eller snarare koncentrerade antydandet. En sådan dikt som *Serenad* erinrar t. ex. icke så litet om Goethes *Die schöne Nacht*. Likheten ligger visserligen icke i motivet, knappast heller i behandlingen, men jag skulle vilja säga, att Goethes dikt framkallat en liknande hos Runeberg. Eller äro icke själfva titeln och det halft skälmska i utförandet (hvilket hos Goethe skulle varit ännu mera skälmskt och ystert) i *Akta, då är guden nära*, äkta Goetheartade? Ingen kan öfverhufvud återgifva en hel historia så kort och på samma gång så rikt som Goethe. Runeberg täflar med honom i sådana dikter som *Hvem styrde hit din väg?* eller *Den enda stunden*, denna så äkta Runebergska skapelse, men dock knappast tillkommen utan kännedom om den tyske mästaren. Är det manne icke just genom Goethe, som han befriat sig från det småaktiga och söta som vidlådde hans tidigare manér, ett arf från Franzén, och hvilket gifver en helt annan storhet åt andra samlingen af idyll och epigram än åt den första. Detta Goethe-inflytande på Runebergs lyrik, tyckes det mig, vinner i sannolikhet, om man betänker, att det ett par år senare, såsom skall visas, tydligt låter spåra sig i *Hanna*. Med andra ord, det har säkerligen nått sin höjdpunkt i början af trettioalet, då Runeberg äfven sysslade med sina hexameterdikter.

Att Runebergs antikiserande direkt eller indirekt sammanhänger med den af Voss och Goethe företrädde riktningen, låter klargöra sig redan genom en allmän utredning — således utan att man behöfver ingå på tillfälliga lån, hvilka kunna förekomma i dikterna.

Vanligen svarar man: Runeberg har icke inspirerats af de tyska hexameterdikterna men af antiken. Det är så tillvida sant, som själfva urmodellerna till *Elgskyttarne* och *Hanna* äro att söka i antiken. Han har lärt att göra sina hexametrar af VERGILIUS, och det är HOMEROS och THEOKRITOS, som i viss mån ligga bakom denna hans diktning. Men imitera är icke endast att afskrifva, det gäller också att uppfatta en eller flera sidor hos modellen; att helt